

Sygn. akt VII U 1422/13

## WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2016 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący Sędzia S.O. Grażyna Cichosz

Protokolant sekretarz sądowy Anna Łempicka

po rozpoznaniu w dniu 09 maja 2016 roku w Lublinie

sprawy (...) Spółki z o.o. w C. w likwidacji

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o zwrot nadpłaconych składek na ubezpieczenie społeczne

na skutek odwołania (...) Spółki z o.o. w C. w likwidacji

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L.

z dnia 17 listopada 2011 roku znak:(...)

I. odwołanie oddala;

II. zasądza od (...) Spółki z o.o. w C. w likwidacji na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w L. kwotę 60 (sześćdziesiąt) złotych tytułem kosztów procesu.

**Sygn. akt VII U 1422/13**

## UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 listopada 2011 r., znak(...)Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. Inspektorat w L. na podstawie art. 83 ust. 1 pkt 3, art. 68 ust. 1 pkt 1c, art. 24 ust. 6a, art. 32 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.), art. 94 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. Nr 210, poz. 2135) odmówił (...) Sp. z o.o. w C. w likwidacji zwrotu z tytułu nadpłaconych składek za okres 2000 r., 2001 r. w kwocie 36 423,29 zł. W uzasadnieniu wskazano, że w wyniku analizy konta nie stwierdzono istnienia nadpłaconych składek za 2000 r., 2001 r.

Od powyższej decyzji odwołało się (...) Sp. z o.o. w C. w likwidacji domagając się zwrotu nadpłaconych składek. Na żadaną kwotę 36 423,29 zł składać się miały: 17 642,44 zł składek umorzonych decyzją Nr (...) z dnia 26 kwietnia 2004 r. oraz 18 780,85 zł nadpłaconych składek zgodnie z zaświadczeniem z dnia 5 maja 2004 r.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład wnosił o jego oddalenie, powtarzając argumentację zawartą w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji

Sąd Okręgowy w toku postępowania odwoławczego ustalił, że decyzją z dnia 26 kwietnia 2004 r. ZUS umorzył należności spółki (...) w likwidacji, objęte restrukturyzacją w łącznej wysokości 17 642,44 zł. Na kwotę tę składały się należności wobec ZUS z tytułu: składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za okres od marca 2001 r. do kwietnia 2001 r. (8 275,52 zł) wraz z odsetkami liczonymi na dzień wydania decyzji (5 571,80 zł); składek na Fundusz Pracy za okres od listopada 2000 r. do grudnia 2000 r. oraz za kwiecień 2001 r. (2 064,58 zł) wraz z odsetkami liczonymi

na dzień wydania decyzji (1 609,40 zł); składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od listopada 2000 r. do grudnia 2000 r. oraz za kwiecień 2001 r. (68,04 zł) wraz z odsetkami liczonymi na dzień wydania decyzji (53,10zł). Podstawą umorzenia należności było m.in. ustalenie, że spółka uiściła opłatę restrukturyzacyjną i nie posiada na dzień wydania decyzji wymagalnych zaległości wobec ZUS. Sąd podniósł, że w efekcie wydania tej decyzji należności spółki wobec Zakładu z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za okres od marca 2001 r. do kwietnia 2001 r. zostały pomniejszone o kwotę 8 275,52 zł, a należności z tytułu składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od listopada 2000 r. do grudnia 2000 r. oraz za kwiecień 2001 r. zostały pomniejszone o kwotę 2 132,62 zł.

Pismem z dnia 5 maja 2004 r. spółka została poinformowana o nadpłacie na dzień 29 luty 2004 r. w kwocie 15 579,35 zł (Fundusz Ubezpieczeń Społecznych) oraz 3 201,50 zł (Fundusz Pracy). Kwoty te zostały zaliczone na poczet składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za kwiecień 2004r.

Decyzją z dnia 6 listopada 2008 r. organ rentowy ustalił, że na koncie płatnika figuruje zadłużenie z tytułu nieopłaconych składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych oraz na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w łącznej kwocie 94 886,30 zł. Stan należności określono na podstawie zapisów na kontach płatnika z dnia 6 listopada 2008 r. Rozstrzygnięcie to zostało zaskarżone przez wnioskodawcę. Wyrokiem z dnia 12 października 2010 r., sygn. akt VIII U 142/09 odwołanie od decyzji z dnia 6 listopada 2008 r. zostało oddalone. Podstawą orzeczenia było ustalenie, że zadłużenie wnioskodawcy z tytułu składek i odsetek od nich zostało ustalone prawidłowo. Apelacja wnioskodawcy została oddalona wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 stycznia 2011 r., sygn. akt III AUa 996/10.

Decyzją z dnia 28 marca 2011 r. organ rentowy umorzył, jako bezprzedmiotowe, postępowanie z wniosku o rozliczenie kwoty 36 423,29 zł. Na skutek odwołania likwidatora spółki od tej decyzji Sąd Okręgowy w Lublinie umorzył postępowanie i wniosek likwidatora o zwrot nadpłaconych składek w kwocie 36 423,29 zł przekazał do rozpoznania Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych - Oddziałowi w L..

W dniu 17 listopada 2011 r. organ rentowy dokonał rozliczenia konta wnioskodawcy. Wykazana została nadpłata w wysokości 444,51 zł, w tym 55,94 zł na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za kwiecień 2011 r., 258,92 zł na Fundusz Ubezpieczenia Zdrowotnego za kwiecień 2011 r. i 129,63 zł na Fundusz Pracy za wrzesień 2006 r. Nie stwierdzono nadpłaty za wcześniejsze okresy. W tym stanie rzeczy organ rentowy wydał zaskarżoną obecnie decyzję.

Sąd Okręgowy uznał, że decyzja ta jest prawidłowa.

Powołując się na treść art. 10 ust. 1 pkt 2 i 3 i art. 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publicznoprawnych od przedsiębiorców (Dz.U. z 2002 r., Nr 155, poz. 1287 ze zm.) Sąd wskazał, że umorzenie należności podlegających restrukturyzacji nie wymaga wcześniejszego uregulowania tych należności. Konieczne jest tylko uiszczenie opłaty restrukturyzacyjnej. W związku z powyższym Sąd stwierdził, że kwota 17 642,44 zł umorzona w decyzji z dnia 26 kwietnia 2004 r. nie stanowi nadpłaty na koncie płatnika. Nie została ona nigdy wpłacona, a Zakład nie egzekwował jej w żaden sposób, zatem brak podstaw do wypłaty tej kwoty beneficjentowi decyzji. Mając na uwadze powyższe argumenty Sąd uznał, że żądanie zwrotu kwoty 17 642,44 zł tytułem nadpłaconych składek nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnośnie kwoty wskazanej w piśmie ZUS z dnia 5 maja 2004 r. Sąd wskazał, że zgodnie z art. 24 ust. 6a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, nienależnie opłacone składki podlegają zaliczeniu przez Zakład z urzędu na poczet zaległych lub bieżących składek, a w razie ich braku – na poczet przyszłych składek, chyba że płatnik składek złoży wniosek o zwrot składek. Sąd podniósł, że wnioskodawca złożył wniosek o zwrot nadpłaconych składek dopiero w dniu 13 września 2011 r., tj. w trakcie rozprawy toczącej się przed Sądem Okręgowym w Lublinie pod sygn. akt VIII U 2030/11, jest więc zrozumiałym, że ZUS nie utrzymywał nadpłaty zaksięgowanej ciągle na ten sam okres, tylko zaliczał ją na poczet należności wymienionych w przepisach, aż do całkowitego rozparcelowania kwoty nadpłaty. Przywołany przepis nie pozwala bowiem na utrzymywanie na koncie płatnika nadpłaty i równoczesne pobieranie za kolejne okresy składek w pełnej wysokości. W przypadku, gdy zaległości nie ma, to należności tytułem składek za przyszłe okresy są

odpowiednio pomniejszane, aż do całkowitego wyczerpania kwoty nadpłaty. W konsekwencji Sąd przyjął, że spółka nie zapłaciła tytułem składek kwoty wyższej, niż wymagana. Stan taki był aktualny na dzień wydania pisma z dnia 5 maja 2004 r. (względnie w dacie wskazanej w tym piśmie), jednakże w następnych okresach rozliczeniowych przedmiotowa nadpłata została zaliczona na należności wymienione w art. 24 ust. 6a ustawy. Potwierdza to analiza konta płatnika, które obecnie nie wykazuje nadpłaty tytułem składek na ubezpieczenie za okres do maja 2004 r.

Sąd dodał, że prawidłowość rozliczenia konta Spółki była przedmiotem postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 12 stycznia 2011 r., sygn. akt III AUa 996/10, w ramach którego ustalono, że Zakład nie dopuścił się uchybień w tym zakresie. W ocenie Sądu Okręgowego należało konsekwentnie uznać, że kwota wskazana w piśmie z dnia 5 maja 2004 r. nie stanowi obecnie nienależnie opłaconych składek w rozumieniu art. 24 ust. 6a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych i w związku z tym nie podlega zwrotowi. Z tych względów Sąd Okręgowy oddalił odwołanie i zasądził od odwołującego na rzecz pozwanego koszty procesu.

Apelację od tego wyroku wywiodła spółka (...) w likwidacji zaskarżając wyrok w całości i zarzucając temu orzeczeniu:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że wnioskodawca złożył wniosek o zwrot nadpłaconych składek wykazanych w piśmie z dnia 5 maja 2004 r. dopiero w dniu 13 września 2011 r., podczas gdy umorzone decyzją z dnia 26 kwietnia 2004 r. zobowiązania spółki w kwocie 17.642,44zł zostały zapłacone przez spółkę w 2003 r., co oznacza, że umorzone zobowiązania spółki nie mogły zostać zaliczone na składki, które już wcześniej zostały zapłacone;
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że nadpłacone składki w wysokości 18.870,85 zł zostały zaliczone na kwiecień 2004 r., podczas gdy z pisma ZUS z dnia 26 września 2006 r. wynika, że spółka wpłaciła w dniu 25 maja 2004 r. składki za kwiecień 2004 r. w kwocie 41.833,90 zł zgodnie ze złożoną deklaracją, co wyklucza możliwość zaliczenia nadpłaty na ten okres;
- naruszenie art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów, polegające na braku wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i wybiórcze przyznanie wiarygodności dokumentom organu rentowego pozostających w sprzeczności z wyjaśnieniami spółki;
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający ustaleniu stanu faktycznego przez Sąd pierwszej instancji w oparciu dowody z dokumentów zawarte w aktach sprawy sądowej oraz aktach organu rentowego, które Sąd obdarzył wiarą w całości przyjmując jednocześnie, że zostały one sporządzone w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, podczas gdy decyzja organu rentowego z dnia 17 listopada 2011 r. oparta została m.in. na przepisie art. 94 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, który nie obowiązywał w dniu wydania decyzji.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący domagał się uchylecia zaskarżonego wyroku w całości i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania celem przeprowadzenia postępowania dowodowego, ewentualnie uchylecia zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oraz przekazania sprawy do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu.

W uzasadnieniu apelacji podniesiono, że zobowiązania objęte decyzją z dnia 26 kwietnia 2004 r. zostały zapłacone przez spółkę w 2003 r., zatem umorzone zobowiązania nie mogły być zaliczone na składki, które zostały w całości zapłacone. Apelujący dodał, że w piśmie z dnia 5 maja 2004 r. ZUS poinformował spółkę, że na dzień 9 kwietnia 2004 r. na jej koncie figuruje nadpłata z tytułu składek w kwocie 18.780,85 zł, zatem nie jest możliwe aby umorzona decyzją z dnia 26 kwietnia 2004 r. kwota została zaliczona na nieistniejące zaległości za 2000 i 2001 rok.

Autor apelacji podniósł, że stanowisko ZUS przedstawione w piśmie z dnia 5 maja 2004 r., iż kwotę nadpłaty w wysokości 18.870,85 zaliczył na kwiecień 2004 r., jest sprzeczne z treścią pisma organu rentowego z dnia 26 września 2006r. W tym ostatnim piśmie ZUS potwierdził bowiem, że spółka wpłaciła w dniu 25 maja 2004 r. składki za kwiecień

2004 r. w wysokości 41.833,90 zł, która to kwota była zgodna ze złożoną deklaracją. Wobec tych sprzeczności Sąd niesłusznie obdarzył wymienione dokumenty wiarą.

Apelujący dodał, że ZUS bezpodstawnie zaliczył kwotę 18.780,75 zł na „zadłużenie pokontrolne”. W piśmie z dnia 22 maja 2012r. organ rentowy stwierdził, że w wyniku kontroli przeprowadzonej w dniach 3-31 października 2006r. wykryto nieprawidłowości przy naliczaniu składek, jednak nie wskazał w jakiej wysokości i za jaki okres. W ocenie apelującego kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy jest zaświadczenie ZUS z dnia 26 maja 2004 r. oraz decyzja ZUS z dnia 26 kwietnia 2004 r., które to dokumenty wskazują, że na dzień ich wystawienia spółka nie ma zadłużenia względem ZUS z tytułu składek.

Wyrokiem z dnia 20 lutego 2013 roku Sąd Apelacyjny w Lublinie sygn. akt III AUa 15/13 uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Lublinie pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu wskazał, że istotą sprawy było ustalenie czy na koncie płatnika (...) Sp. z o.o. w C. w likwidacji istniała nadpłata w kwocie 36423,29 zł za okres 2000 r. - 2001 r. Na powyższą kwotę składa się, zgodnie z twierdzeniem odwołującego, kwota umorzona decyzją ZUS z dnia 26 kwietnia 2004 r. w wysokości 17 642,44 zł oraz kwota nadpłaconych składek, wskazana z zaświadczeniu ZUS z dnia 5 maja 2004 r. w wysokości 18 780,85 zł. Pozwany organ rentowy zajął w toku procesu stanowisko, że wskazana nadpłata nie istnieje, ponieważ umorzona kwota 17 642,44 zł stanowiła wartość nieopłaconych składek za listopad i grudzień 2000 r. oraz za marzec i kwiecień 2001 r., a nadpłata w wysokości 18 780,85 zł została zaliczona na pokrycie wcześniejszych zobowiązań płatnika.

Sąd Apelacyjny polecił Sądowi Okręgowemu przy ponownym rozpoznaniu sprawy, aby dokonał ustaleń koniecznych dla rozstrzygnięcia sprawy, wykorzystując także wyniki dotychczas przeprowadzonego postępowania dowodowego. W celu ustalenia czy na koncie płatnika istniała nadpłata w kwocie 17 642,44 zł i w jaki sposób rozliczone zostały zobowiązania za okres 2000 r. - 2001 r. oraz w kwietniu 2004r., a także dla zbadania prawidłowości rozliczenia nadpłaty w kwocie 18 780,85 zł. Sąd Okręgowy szczególności ma powołać zawnioskowany przez pozwanego organ rentowy dowód z opinii biegłego księgowego, który wyda opinię w oparciu o całą dokumentację rozliczeniową konta płatnika w spornym okresie, z uwzględnieniem wyników kontroli ZUS w październiku 2006 r. Sąd winien też rozważyć potrzebę zażądania akt sprawy o sygn. akt VIII U 2131/1, w których według pozwanego, został przedstawiony szczegółowy sposób rozliczenia konta wraz z zarachowaniem dokonanych wpłat i wykazaniem należności wynikających ze złożonych deklaracji rozliczeniowych.

### **Sąd Okręgowy ustalił i zważył, co następuje:**

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłego księgowego, któremu zlecił dokonanie ustaleń zgodnych z wytycznymi Sądu Apelacyjnego w Lublinie, na podstawie dotychczas zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W opinii z dnia 27 lutego 2014 roku biegły J. Ł. wskazała, że na koncie ubezpieczonego nie wystąpiły nadpłaty z tytułu umorzonych w ramach restrukturyzacji kwoty, które ZUS zobowiązany byłby zwrócić ubezpieczonemu. Umorzone kwoty dotyczyły zaległych należności:

- składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych za miesiąc marzec 2001 rok w kwocie 3 887,69 zł i za miesiąc kwiecień 2001 roku w kwocie 4 387,83 zł,

- składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za miesiące listopad 2000 roku kwota 402,07 zł, za grudzień 2000 roku kwota 1 289,04 zł oraz za miesiąc kwiecień 2001 roku kwota 441,51 zł.

Biegła ustaliła, że nie wystąpiła faktycznie w rozliczeniach pomiędzy ubezpieczonym, a organem rentowym nadpłata w kwocie 18 780,85 zł. Mylnie ustalona nadpłata wynikała z powodu niezaksięgowania do dnia 5 maja 2004 roku naliczonych składek za miesiąc marzec 2004 roku w kwocie 38 283, 97 zł (FUS) i składek w kwocie 2 679,62 zł (FPiFGŚP). Rozdysponowanie nie istniejącej nadpłaty faktycznie nie znalazło potwierdzenia w wydrukach k. 131-144

oraz w dokumentach otrzymanych w dniu 3 lutego 2014 roku przez biegłą. Natomiast kwota 13 141,69 zł (FUS) nazwana nadpłatą wynika z tego, że dokonana w dniu 9 kwietnia 2004 roku wpłata w kwocie 33 485,48 zł została zarachowana w części na składki zaległe za miesiąc luty 2004 roku w kwocie 20 148,69 zł i odsetki w kwocie 186,30 zł oraz koszty upomnienia w kwocie 8,80 zł. Przy braku księgowania składek za miesiąc marzec 2004 roku różnica 13 141,69 zł wynikająca z wpłaty 33 485,48 zł chwilowo stanowiła nadpłatę do czasu zaksięgowania składek za miesiąc marzec 2004 roku. Po zaksięgowaniu składek za miesiąc marzec 2004 roku z nadpłaty powstała niedopłata w kwocie 25 142,28 zł. Podobne relacje wystąpiły przy składkach na FPIFGŚ. Brak księgowania we właściwym czasie składek za miesiąc marzec 2004 roku w kwocie 2 679,62 zł spowodował wystąpienie chwilowej nadpłaty w kwocie 2 227,84 zł. Po zaksięgowaniu składek z nadpłaty powstała niedopłata w kwocie 451,78 zł (opinia biegłego – k. 163-186).

Zastrzeżenia do powyższej opinii złożył odwołujący, który zarzucił biegłej wadliwe zaliczenie poszczególnych wpłat (k. 190-193). Organ rentowy nie wnosił do niej zastrzeżeń (k. 195). Pismem procesowym z dnia 12 kwietnia 2014 roku odwołujący podniósł, że biegła oparła się na materiałach źródłowych niedostępnych ubezpieczonemu (k. 203).

W opinii uzupełniającej ustnej (k. 223v-224v) biegła w pełni ustosunkowała się do pytań i zastrzeżeń wnioskodawcy skierowanych do jej opinii podstawowej, jednocześnie została zobowiązana do szczegółowego ustosunkowania się do zastrzeżeń zawartych w powyższym piśmie wnioskodawcy.

W opinii uzupełniającej pisemnej biegła J. Ł. w pełni odniosła się do zastrzeżeń sformułowanych przez wnioskodawcę wobec jej opinii z dnia 27 lutego 2014 roku. Biegła rozszerzyła również okres badania wpłat z tytułu składek do kwietnia 2011 roku w celu zweryfikowania ewentualnej nadpłaty składek w okresie późniejszym aniżeli pierwotnie przyjęty (opinia uzupełniająca – k. 234-239).

W kolejnej uzupełniającej opinii ustnej biegła ponownie udzieliła wyczerpującej i logicznej odpowiedzi na wszystkie zarzuty wnioskodawcy (k. 260v-261v).

W piśmie procesowym z dnia 11 maja 2015 roku pełnomocnik wnioskodawcy złożył kolejne zastrzeżenia wobec opinii biegłej formułując wniosek o dopuszczenie dowodu z innego biegłego. W szczególności wskazał, że opinia biegłej opierała się na stanie wpłat na maj 2004 roku, które zostały przez ZUS uznane za nieprawidłowe po kontroli przeprowadzonej w 2006 roku (k. 271-273).

W odpowiedzi na zarzuty pełnomocnika wnioskodawcy organ rentowy w piśmie procesowym z dnia 9 lipca 2015 roku wskazał, że pełnomocnik wnioskodawcy pomylił pojęcia kwot naliczonych składek oraz kwot do zapłaty posługując się nimi zamiennie, a nie są one tożsame. Ponadto wpłaty za poszczególne miesiące zostały przedstawione wybiórczo (k. 281-282).

Wobec powyższego Sąd dopuścił dowód z opinii innego biegłego, a mianowicie Z. K. (1). Biegły w swojej opinii z dnia 14 października 2015 roku wskazał, że umorzona kwota 17 643,44 zł na podstawie decyzji nr (...).2004 z dnia 26 kwietnia 2004 roku nie była nadpłatą jak twierdzi wnioskodawca, lecz stanowiła zobowiązanie wobec ZUS do dnia wydania tej decyzji, nadpłata w kwocie 17 780,85 zł istniała w dniu 29 lutego 2004 roku, lecz po powzięciu o niej wiadomości z pisma ZUS z dnia 5 maja 2004 roku spółka pomniejszyła wpłaty składek za marzec 2004 roku w dniu 7 maja 2004 roku o łączną kwotę 18 010,63 zł. Fakt pomniejszenia wpłaty w dniu 7 maja 2004 roku świadczy, że spółka sama zaliczyła tą nadpłatę na poczet składek za marzec 2004 roku nie czekając na dalsze rozliczenie swojego konta. Na dzień 31 grudnia 2004 roku konto spółki nie wykazywało salda zaległości ani nadpłat, co oznacza całkowite rozliczenie należności i wpłat za okres od stycznia 1999 roku do grudnia 2004 roku, w tym również nadpłaty w kwocie 18 780,85 zł (opinia biegłego - k. 300-333).

Do powyższej opinii zastrzeżenia wniósł pełnomocnik wnioskodawcy (k. 343-344).

W opinii uzupełniającej ustnej biegły Z. K. (2) podtrzymał dotychczas wydaną w sprawie opinię. Ustosunkowując się szczegółowo do zastrzeżeń odwołującego biegły ostatecznie stwierdził, że na koniec 2004 roku nie wystąpiły ani nadpłaty, ani zaległości ze strony spółki z tytułu składek na ubezpieczenia (k. 355v-356).

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o przytoczone dowody z dokumentów zawarte w aktach sprawy i aktach organu rentowego, które obdarzono wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne oraz wydane przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień. Nie były także kwestionowane przez strony.

W pozostałej części Sąd oparł się na licznych dowodach z opinii dwóch biegłych sądowych z zakresu rachunkowości, którzy niezależnie przeanalizowali cały materiał dowodowy w kontekście prawidłowości zarachowania wpłat odwołującego na poczet składek. Biegli doszli do tego samego wniosku, że nie istniała nadpłata w kwocie 17 642,44 zł, a saldo konta spółki na koniec 2004 roku nie wykazywało zaległości ani nadpłat. Ponadto nadpłata w kwocie 18 780,85 zł istniejąca w dniu 29 lutego 2004 roku została uwzględniona przez spółkę przy dokonywaniu kolejnych wpłat z tytułu składek na co wskazuje pomniejszenie kolejnych wpłat w poszczególnych miesiącach. Opinie te zostały wydane przez niekwestionowanych specjalistów z zakresu rozliczeń, doświadczonych biegłych sądowych z wieloletnim doświadczeniem. Zostały sporządzone w sposób bardzo szczegółowy, z ogromnym naciskiem na detale. Biegli ponadto drobiazgowo odnieśli się do zastrzeżeń i pytań odwołującego udzielając wyczerpujących odpowiedzi w trakcie wydawania opinii ustnych. Opinie te były spójne, logiczne i odpowiednio wyważone. Zasługiwały zatem na obdarzenie ich wiarą w całości. Należy wskazać, że biegli doszli do tego samego wniosku, że ostatecznie konto ubezpieczeniowe wnioskodawcy zostało rozliczone prawidłowo.

(...) Sp. z o.o. w C. w likwidacji jako niezasadne podlega oddaleniu.

Wydane w sprawie opinie dwóch niezależnych biegłych sądowych potwierdziły zasadność zaskarżonej decyzji organu rentowego i prawidłowość oceny odwołania przez Sąd Okręgowy w Lublinie podczas pierwszego rozpoznania sprawy.

(...) Sp. z o.o. w C. w likwidacji domagało się zwrotu nadpłaconych składek w kwocie 36 423,29 zł, na którą składały się kwota 17 642,44 zł, tj. kwota należności umorzonych decyzją z dnia 26 kwietnia 2004 r. Nr (...) ZUS i kwota 18 780,85 zł.

Jak wynika z ustalonego stanu faktycznego kwota 17 642,44 zł nie była nadpłatą, lecz stanowiła zobowiązanie z tytułu składek do dnia wydania decyzji z dnia 26 kwietnia 2004 roku nr 46.2004. Nie może wobec tego ulec zwrotowi.

Sąd zatem uznał, że żądanie zwrotu kwoty 17 642,44 zł tytułem nadpłaconych składek nie zasługuje na uwzględnienie.

Jeżeli zaś chodzi o kwotę 18 780,85 zł to jak wynika z opinii biegłego Z. K. (1) sam odwołujący skonsumował powyższą nadpłatę pomniejszając wpłaty z tytułu kolejnych składek o pewne kwoty, co ostatecznie doprowadziło do stanu, gdzie saldo konta na dzień 2004 roku nie wykazywało zaległości ani nadpłat. Także zatem żądanie zwrotu i tej kwoty należało uznać za bezpodstwne.

Zgodnie z art. 24 ust. 6a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz.U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 ze zm.), nienależnie opłacone składki podlegają zaliczeniu przez Zakład z urzędu na poczet zaległych lub bieżących składek, a w razie ich braku – na poczet przyszłych składek, chyba że płatnik składek złoży wniosek o zwrot składek. Zakład zawiadamia płatnika składek o kwocie nienależnie opłaconych składek, które zgodnie z ust. 6a mogą być zwrócone, chyba że nie przekraczają wysokości kosztów upomnienia w postępowaniu egzekucyjnym (art. 24 ust. 6b ustawy). Po stwierdzeniu, że składki zostały nienależnie opłacone, płatnik składek może złożyć wniosek o ich zwrot (art. 24 ust. 6c ustawy).

W sprawie niniejszej wnioskodawca złożył wniosek o zwrot nadpłaconych składek wykazanych w piśmie z dnia 5 maja 2004 r. dopiero w dniu 13 września 2011 r. Z poczynionych ustaleń faktycznych wynika jednoznacznie, że spółki nie posiadała nadpłaconych składek, które mogłyby podlegać zwrotowi.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie wyżej wskazanych przepisów oraz art. 477<sup>14</sup> § 1 k.p.c. orzekł jak w punkcie I wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu znajduje uzasadnienie w art. 98 § 1 k.p.c.. Organ rentowy, który wygrał sprawę, był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, w związku z czym w myśl art. 99 k.p.c. w zw. z art. 98 § 3 k.p.c. przysługiwał mu zwrot kosztów z tym związanych. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalono zgodnie z zasadami zawartymi w § 2 ust. 1 i 2 oraz w § 3 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. z 2002 r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.), na podstawie kwoty wymienionej w § 11 ust. 2 rozporządzenia.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w sentencji.